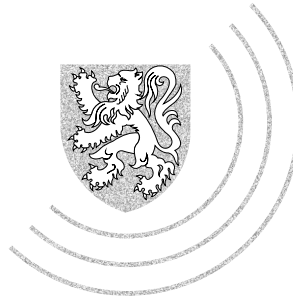

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **113** (2009) – Nr. 3
ingediend op 19 januari 2010 (2009-2010)

Ontwerp van decreet

tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994
inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden
aangelegenheden

Verslag

namens de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid,
Gezin en Armoedebelid
uitgebracht door mevrouw Griet Coppé

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Tom Dehaene.

Vaste leden:

de heer Tom Dehaene, de dames Cindy Franssen, Vera Jans, Katrien Schryvers;
mevrouw Marijke Dillen, de heren Felix Strackx, Erik Tack;
de heer Peter Gysbrechts, mevrouw Vera Van der Borgh;
de heer John Crombez, mevrouw Mia De Vits;
de dames Lies Jans, Helga Stevens;
mevrouw Patricia De Waele;
mevrouw Mieke Vogels.

Plaatsvervangers:

de dames Sonja Claes, Griet Coppé, Kathleen Helsen, Tinne Rombouts;
de dames Gerda Van Steenberge, Linda Vissers, de heer Wim Wienen;
de dames Gwenny De Vroe, Lydia Peeters;
mevrouw Güler Turan, de heer Bart Van Malderen;
de dames Sophie De Wit, Danielle Godderis-T'Jonck;
mevrouw Ulla Werbrouck;
de heer Bart Caron.

Stukken in het dossier:

113 (2009) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
 – Nr. 2: Amendement

INHOUD

I.	Toelichting door de heer Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin	4
1.	Het vervangen van het historisch geladen begrip ‘initiatiefnemer’ door het begrip ‘aanvrager’	5
2.	Het decretaal verankeren van de vereisten in hoofde van de aanvrager...	5
3.	Het schrappen van de definities ‘leasing’ en ‘financier’	5
4.	In de mogelijkheid voorzien om ook de aankoop van infrastructuur, zonder verbouwingswerkzaamheden, te subsidiëren.....	6
5.	Het opnemen van het principe dat een voorziening die een subsidie wenst te verkrijgen in het kader van de VIPA-regeling, slechts moet kunnen aantonen dat zij gedurende een periode die minstens gelijk is aan de boekhoudkundige afschrijvingsduur, met een minimale periode van 20 jaar voor onroerende goederen, het genotsrecht zal hebben op de infrastructuur die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag tot subsidie.....	6
6.	Het inbouwen van het verbod op ongeoorloofde verwantschap tussen de aanvrager en de eigenaar van de gronden of degene die zakelijke rechten heeft op de gronden waarop het project wordt gepland	6
7.	Het voorzien in de mogelijkheden voor de Vlaamse Regering om met proefprojecten te werken.....	6
8.	Het werkbaar maken van de waarborgregeling voor woonzorgcentra waarvoor geen subsidies worden aangevraagd bij het VIPA	7
9.	Het mogelijk maken in de sector van de ouderenvoorzieningen en thuiszorgvoorzieningen van prefinanciering	7
II.	Algemene bespreking	7
1.	Vragen en opmerkingen van de commissieleden	7
2.	Antwoord van de minister	9
3.	Replik van de leden.....	10
III.	Artikelsgewijze bespreking	11
IV.	Stemming over het geheel	13

De Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebeleid besprak het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 24 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden op dinsdag 5 januari 2010. Het amendement bij dit ontwerp van decreet is terug te vinden in *Parl. St.* VI. Parl. 2009, nr. 113/2.

I. TOELICHTING DOOR DE HEER JO VANDEURZEN, VLAAMS MINISTER VAN WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Het investeringsbeleid is een van de zwaartepunten in het Vlaamse relancebeleid. Het is tevens een belangrijk instrument bij een goed beheer van vraag en aanbod om een kwalitatief hoogstaande zorg te kunnen blijven garanderen. De Vlaamse overheid speelt een belangrijke rol in het sturen en plannen van de investeringsinspanningen in de zorgsector. Zij schept de voorwaarden voor nieuwe initiatieven en toetst deze aan het beleid binnen het VIPA-decreet.

Het VIPA-decreet biedt aan het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) de mogelijkheid tot toekenning van investeringssubsidies en investeringswaarborgen in de sectoren van de persoonsgebonden aangelegenheden.

Het huidige VIPA-decreet van 1994, laatst gewijzigd op 23 juni 2006, blijkt moeilijk of niet verzoenbaar met een aantal aanvragen tot subsidiëring van infrastructuurdossiers.

Deze decreetswijziging beoogt op de eerste plaats het faciliteren van de subsidiëring van projecten in de sector van de persoonsgebonden aangelegenheden die onder de vorm van een publiek-private samenwerking (pps) worden opgezet en uitgevoerd, en waarbij de voorziening niet noodzakelijk als bouwheer van het project optreedt. In het eindrapport van de VIPA-expertencommissie, dat gepubliceerd werd in mei 2005, werd pps ook opgenomen als een van de mogelijke financieringsalternatieven. Na de creatie van de alternatieve financiering die van start ging op 1 november 2006, is dit de tweede pijler uit dit rapport die wordt gerealiseerd.

Het begrip publiek-private samenwerking en meer specifiek ‘pps-projecten’ wordt in het decreet van 18 juli 2003 betreffende publiek-private samenwerking (het Pps-decreet) omschreven als “projecten die door een publiekrechtelijke en privaatrechtelijke partij, gezamenlijk en in een samenwerkingsverband worden gerealiseerd om een meerwaarde voor die partijen tot stand te brengen”. Een geslaagd pps-project impliceert per definitie een meerwaarde voor alle betrokken partijen, die zowel van financiële, maatschappelijke of operationele aard kan zijn.

In overleg met het Vlaams Kenniscentrum PPS wordt geopteerd om pps te operationaliseren onder de formule van DBF(M). DBF(M) (Design, Build, Finance (and Maintain)) is een geïntegreerde contractvorm, waarbij diverse onderdelen van de realisatie en desgevallend exploitatie van een project aan één partij worden opgedragen. Met name staat deze partij in voor het ontwerpen (design), het bouwen (build), het financieren (finance) en desgevallend het onderhouden (maintain). Bij een DBFO wordt hieraan nog de component ‘exploiteren’ (operate) toegevoegd, maar de subsidiëring van deze samenwerkingsvorm wordt niet beoogd. De bestaande erkenningsvoorwaarden blijven immers behouden. Het is geenszins de bedoeling om de eigenlijke zorgactiviteit te privatiseren.

De voorgestelde wijzigingen beogen slechts de facilitering van de subsidiëring van bepaalde contracten binnen het VIPA-decreet, zonder een bepaald samenwerkings- of financieringsmodel te willen verplichten.

Alle samenwerkings- en financieringsmodellen die volgens het huidige decreet voor subsidiëring in aanmerking komen, blijven dit ook na de inwerkingtreding van de decreetswijziging.

De verruiming van de subsidiemogelijkheden heeft in principe geen budgettaire gevolgen aangezien VIPA enkel investeringssubsidies kan verstrekken binnen de perken van de begrotingskredieten.

1. Het vervangen van het historisch geladen begrip ‘initiatiefnemer’ door het begrip ‘aanvrager’

Het huidige VIPA-decreet is opgesteld in een geest, waarbij de voorziening zelf als bouwheer optreedt en in die hoedanigheid van ‘initiatiefnemer’ ook de uitvoering van de werken plant en financiert, daar waar bij een DBFM-overeenkomst een contractspartij als bouwheer optreedt en de voorziening slechts ‘onrechtstreeks’, middels de betaling van een periodieke beschikbaarheidsvergoeding, de werken financiert.

Daarom wordt enerzijds het begrip ‘initiatiefnemer’ vervangen door het begrip ‘aanvrager’ en worden de verwijzingen naar het begrip ‘initiatiefnemer’ in het kader van investering en planning geschrapt.

De premisse dat enkel de voorziening een aanvraag tot het verkrijgen van een investerings-subsidie of een investeringswaarborg kan indienen en dat deze ook enkel aan de voorziening kan uitbetaald worden, blijft, teneinde misbruik te beperken, behouden.

2. Het decreetaal verankeren van de vereisten in hoofde van de aanvrager

Ook de definitie van het begrip ‘aanvrager’ wordt aangepast. Daar waar in de memorie van toelichting bij het VIPA-decreet van 1994 sprake is van een ‘erkenning’, wordt deze vereiste nu expliciet in het decreet zelf opgenomen onder de omschrijving dat de zorginstelling moet “erkend zijn of voldoen aan de wettelijke voorwaarden om zorg- en dienstverlening te organiseren”. Indien er dus in een bepaalde sector een erkenningsregeling bestaat, dan moet de aanvrager erkend zijn, wil hij een investeringssubsidie of investeringswaarborg krijgen. Indien er in een bepaalde sector geen erkenningsregeling bestaat, dan moet de aanvrager voldoen aan de bestaande wettelijke voorwaarden om de betreffende zorg- en dienstverlening te mogen organiseren.

Om de link te leggen met het begrip ‘aanvrager’ wordt aan de definitie toegevoegd dat deze voorziening de aanvraag tot het verkrijgen van een investeringssubsidie of investeringswaarborg indient.

3. Het schrappen van de definities ‘leasing’ en ‘financier’

De uitzonderingsmogelijkheid die door de decreetswijziging van 16 maart 1999 werd ingevoerd voor een leasingformule, waarbij een financier instaat voor de investeringen, wordt door de aanpassing van artikel 12 van het VIPA-decreet overbodig.

Daar waar het begrip ‘financier’ beperkt wordt tot banken, spaarbanken, openbare kredietinstellingen en leasingmaatschappijen is het daarenboven wenselijk om de mogelijkheden van pps uit te breiden tot andere contractspartijen. Om te vermijden dat voor elke specifieke financieringsoperatie een afzonderlijke rechtsgrond gecreëerd wordt, worden de begrippen ‘leasing’ en ‘financier’ geschrapt.

4. In de mogelijkheid voorzien om ook de aankoop van infrastructuur, zonder verbouwingswerkzaamheden, te subsidiëren

Er wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt om de vereiste van het uitvoeren van verbouwingswerkzaamheden in het geval van een aankoop, vervat in artikel 10, tweede lid, van het VIPA-decreet, te schrappen, waardoor ook op dit vlak de subsidiemogelijkheden verruimd worden. De Vlaamse Regering is bevoegd hier de voorwaarden te bepalen.

5. Het opnemen van het principe dat een voorziening die een subsidie wenst te verkrijgen in het kader van de VIPA-regeling, slechts moet kunnen aantonen dat zij gedurende een periode die minstens gelijk is aan de boekhoudkundige afschrijvingsduur, met een minimale periode van 20 jaar voor onroerende goederen, het genotsrecht zal hebben op de infrastructuur die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag tot subsidie

Het bijkomende knelpunt voor de toepassing van alternatieve financiering en pps in het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, wordt weggewerkt, met name het artikel 12, §1, derde lid, van het huidige VIPA-decreet, op basis waarvan steeds uitgegaan wordt dat de voorziening naast rechten op de infrastructuur ook minstens over bepaalde rechten op de grond beschikt, hetgeen bij een DBFM-overeenkomst niet noodzakelijk het geval is.

Deze vereiste in artikel 12 van het huidige VIPA-decreet wordt geschrapt. Het uitgangspunt met deze wijziging wordt dat een voorziening die een subsidie wenst te verkrijgen in het kader van de VIPA-regeling, moet kunnen aantonen dat zij gedurende een periode die minstens gelijk is aan de boekhoudkundige afschrijvingsduur, met een minimale periode van 20 jaar voor onroerende goederen, het genotsrecht zal hebben op de infrastructuur die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag tot subsidie. Dit uiteraard naast de voorwaarden inzake erkenning enzovoort. Dit genotsrecht kan jaarlijks, in het kader van het berekenen van de jaarlijkse gebruikstoelage, worden gecontroleerd.

6. Het inbouwen van het verbod op ongeoorloofde verwantschap tussen de aanvrager en de eigenaar van de gronden of degene die zakelijke rechten heeft op de gronden waarop het project wordt gepland

De loskoppeling van eigendom van de grond en van de infrastructuur moet vermijden dat er subsidies worden toegekend aan rechtspersonen, die weliswaar voldoen aan de wettelijke voorwaarden om zorg- en dienstverlening te organiseren, doch waarbij de vergoeding die deze rechtspersonen betalen aan derden voor het gebruik van de infrastructuur en/of de in dit verband geleverde prestaties, onredelijk hoog zijn in verhouding tot de waarde van de door deze derden geleverde prestaties. In het bijzonder wordt gedacht aan het afleiden van subsidiegelden van exploitatievennootschappen naar ‘verwante’ of ‘verbonden’ patrimoniumvennootschappen.

De eigenaar van de grond en de aanvrager worden geacht een ongeoorloofde verwantschapsband te hebben indien er een betrokkenheid bestaat tussen de beide waardoor de ene direct of indirect de bevoegdheid in rechte of in feite heeft om bij de andere entiteit een invloed uit te oefenen op de aanstelling van leden van het bestuursorgaan, op de oriëntatie van het beleid of op andere besluitvorming.

7. Het voorzien in de mogelijkheden voor de Vlaamse Regering om met proefprojecten te werken

De mogelijkheid wordt aan de Vlaamse Regering gegeven om de voorwaarden te bepalen voor de subsidiëring en waarborgverlening voor proefprojecten waarbij vormen van publiek-private samenwerking bij investeringen in de sector van de persoonsgebonden aangelegenheden worden uitgetest. De mogelijkheid van proefprojecten geeft de kans aan

de Vlaamse Regering om ervaringen op te doen met vormen van publiek-private samenwerking, met het oog op het oordeelkundig uitwerken van uitvoeringsbesluiten.

8. Het werkbaar maken van de waarborgregeling voor woonzorgcentra waarvoor geen subsidies worden aangevraagd bij VIPA

Artikel 7ter van het decreet van 23 februari 1994, zoals ingevoegd door het decreet van 2 juni 2006, wordt aangepast. Artikel 7ter had tot doel te voorzien in een waarborgregeling voor investeringen in rusthuizen voor vzw's, openbare gebouwen en handelsvennootschappen met rechtspersoonlijkheid. De voorwaarde om aanspraak te maken op deze regeling was dat de initiatiefnemers geen VIPA-subsidies ontvangen. Het was de verwachting dat met deze waarborg de initiatiefnemers in staat waren om goedkoper geld te lenen bij de bank.

In de praktijk bleek deze formule van artikel 7ter niet aan te slaan, wegens het gebruik van het begrip 'initiatiefnemer', wat leidde tot een vereiste van eenheid van exploitatie en patrimonium. De initiatiefnemer die de investeringswaarborg kon aanvragen was de rechtspersoon die effectief de zorg- en dienstverlening organiseert (de exploitant) en hij moest bovendien over bepaalde zakelijke rechten beschikken. Er was bijgevolg een bepaalde eenheid nodig van exploitatie en patrimonium, die bij commerciële rusthuizen niet gebruikelijk is. Vandaar dat nu een aanpassing wordt voorgesteld van artikel 7ter van het decreet van 23 februari 1994, waarbij gebruik wordt gemaakt van het begrip 'investeerder'.

9. Het mogelijk maken in de sector van de ouderenvoorzieningen en thuiszorgvoorzieningen van prefinanciering

Het nieuwe artikel 8 heeft als bedoeling om het in de sector van de ouderen- en thuiszorgvoorzieningen mogelijk te maken dat voorzieningen die een investering zoals bepaald in hun technisch en financieel plan volledig prefinancieren, zonder voor het project te beschikken over een principieel akkoord of een subsidiebelofte, ook later in aanmerking kunnen komen voor investeringssubsidies en de investeringswaarborg. Daarbij wordt een aantal voorwaarden opgelegd. De prefinanciering geeft geen garantie dat in een bepaald begrotingsjaar een principieel akkoord of een subsidiebelofte zal worden verkregen. De prefinanciering kan ook niet als een prioriteitscriterium worden ingeroepen, dit houdt in dat een dossier – met het oog op het verlenen van een principieel akkoord of een subsidiebelofte – geen voorrang zal krijgen omdat het tot stand kwam met prefinanciering.

Op dit ogenblik zijn er geen wachttijden meer voor VIPA-dossiers, met uitzondering van de ziekenhuissector. Daar zijn de bedragen echter zo aanzienlijk dat prefinanciering niet aan de orde is. Voor de ouderensector was dit tot voor kort wel het geval, waardoor de mogelijkheid van prefinanciering nu wordt ingeschreven in het decreet.

II. ALGEMENE BESPREKING

1. Vragen en opmerkingen van de commissieleden

Mevrouw *Vera Van der Borcht* betreurt dat dit ontwerp van decreet niet werd voorafgegaan door een onderzoek naar de meerwaarde van VIPA. Vaak wordt immers gezegd dat bouwen met VIPA duurder is dan bouwen zonder VIPA. De procedure is zwaar omdat gehandeld moet worden in overeenstemming met de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten. Bovendien is het zo dat enkel de overheid baat heeft bij goedkoop gebouwde ouderenvoorzieningen.

De spreekster staft deze stelling aan de hand van twee artikelen uit Zorgwijzer van juni 2009. In een eerste artikel schrijft mevrouw Saskia Mahieu, stafmedewerker Zorgnet

Vlaanderen, dat meer en meer stemmen opgaan om commercieel initiatief aan te trekken gezien de schaarse overheidsmiddelen. Voor Zorgnet Vlaanderen kan dat mits voldaan wordt aan een aantal voorwaarden. Schaarse overheidsmiddelen kunnen op geen enkele manier aangewend worden om aandeelhouders te spijzen.

Daarnaast stelt mevrouw Saskia Mahieu dat de overheidsmiddelen integraal besteed moeten worden aan de woonzorgbehoeften. De Vlaamse overheid kan daar op twee manieren toe bijdragen. Ze kan opnieuw opteren voor een eenmalige uitbetaling van de investeringssubsidie. Daarnaast kan de Vlaamse overheid de VIPA-procedure vereenvoudigen of verkorten. Ten slotte vraagt mevrouw Saskia Mahieu meer VIPA-middelen.

Eveneens in Zorgwijzer van juni 2009 staat een interview met mevrouw Christine De Cafmeyer, verantwoordelijke voor social profit bij KBC. Zij ziet twee redenen om te bouwen zonder financiële steun van VIPA. Ten eerste hanteert VIPA een zware procedure die jaren kan aanslepen. Ten tweede legt VIPA bijkomende normen op voor een bouwproject.

Mevrouw Vera Van der Borght is tevreden dat het ontwerp van decreet publiek-private samenwerking mogelijk maakt. De huidige investeringswaarborg voor initiatieven die geen subsidies aanvragen, bepaalt dat exploitatie en eigendom dezelfde rechtspersoonlijkheid moeten hebben. Deze formule kent weinig succes omdat veel commerciële initiatiefnemers exploiteren als vzw terwijl het patrimonium in handen is van een commerciële rechtspersoon. Het lid juicht het toe dat de eenheid van rechtspersoon niet langer vereist zal zijn.

Mevrouw Vera Van der Borght rondt haar uiteenzetting af met enkele praktische vragen, die vermoedelijk beantwoord zullen worden in de uitvoeringsbesluiten. Wat als de infrastructuur wordt overgenomen door een nieuwe vennootschap? Wat als de exploitant na afloop van de overeenkomst de infrastructuur wil aankopen of de overeenkomst wil voortzetten? Gezien de frequente wijzigende regelgeving op de woonzorgcentra, bestaat de kans dat een gebouw niet meer in overeenstemming is met de regelgeving. Welke partij is in dat geval verantwoordelijk voor de aanpassingen?

Gebouwen die 24 uur op 24 en 7 dagen per week worden gebruikt, lijden onder slijtage. Hoe zal men het optimale gebruik en de instandhouding van de infrastructuur garanderen gezien de looptijd van de overeenkomst?

Ten slotte vraagt mevrouw Vera Van der Borght naar de overheidsgarantie voor initiatiefnemers die besluiten te bouwen zonder VIPA-steun.

De heer *John Crombez* is ingenomen dat dit ontwerp van decreet de scheiding tussen exploitant en eigenaar aanpakt. Omdat het evenwel niet vanzelfsprekend is dat wie financiert ook bereid is de infrastructuur te exploiteren, vraagt hij een minder ruime omschrijving van het begrip 'exploitant'.

Mevrouw *Mia De Vits* verklaart achter dit ontwerp van decreet te staan. Omdat er vanuit de sector vraag is naar pps, dient de regelgeving aangepast te worden. De spreekster vraagt duidelijkheid over de gevolgen van dit ontwerp van decreet voor het besluit van 1 september 2006 tot regeling van de alternatieve investeringssubsidies verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden. Tegelijk vraagt ze aandacht voor de betaalbaarheid voor de bewoners en de gevolgen voor de exploitant. De kans bestaat dat de private partner binnen de pps-structuur zijn winst probeert te halen bij de exploitant en de bewoners. Ten slotte dringt ze erop aan in de uitvoeringsbesluiten rekening te houden met de opmerking van de Raad van State over de omschrijving van exploitant.

De heer *Felix Strackx* gelooft niet in pps, ziet er het nut niet van in en is ervan overtuigd dat pps duurder is dan klassieke financiering. Er is immers een extra partner, die bovendien winst wil maken, betrokken bij de financiering. Hij wijst op het standpunt dat de vakbonden en VERSO (Vereniging van Social Profit Ondernemingen) aannemen in het SERV-advies (SERV: Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen). Pps zal zowel de gebruiker als de belastingbetaler een hogere factuur opleveren. Hij daagt de minister uit hem een voorbeeld te geven van een geslaagd pps-project.

In de toelichting leest de spreker dat de Vlaamse overheid geconfronteerd werd met een aantal aanvragen, waarvan de subsidiëring moeilijk of niet verzoenbaar leek met bepaalde voorwaarden en formuleringen uit het VIPA-decreet. Hij vraagt om welke aanvragen het precies gaat.

Mevrouw *Vera Jans* verklaart dat dit ontwerp van decreet wel tot een verbetering van het VIPA-decreet zal leiden omdat de mogelijkheden verruimd worden. Tegelijk benadrukt ze dat de vastgestelde bouwfysische, technische en kwalitatieve normen blijven gelden.

Mevrouw *Mieke Vogels* deelt de bezorgdheid van mevrouw Van der Borght over de wijzigende regelgeving. Is een gebouw aanpassen om te voldoen aan gewijzigde brandvoorschriften onderhoud?

De spreekster is het eveneens eens met de opmerkingen van VERSO. Zo vreest VERSO dat pps, dat nu als een optie naar voren wordt geschoven, in de toekomst de enige formule wordt. Daarnaast zorgt pps ervoor dat socialprofitondernemingen de eerste 20 jaar van de overeenkomst geen eigenaar zijn van de infrastructuur. Ze kunnen deze gebouwen niet inbrengen wanneer ze een lening afsluiten. Mevrouw Mieke Vogels vreest dat dit vroeg of laat verhaald zal worden op de factuur van de bewoners.

De heer *Tom Dehaene* merkt op dat de Vlaamse Regering de voorwaarden voor proefprojecten zal bepalen. Hij wil vernemen of deze voorwaarden gekoppeld zullen worden aan het Woonzorgdecreet van 13 maart 2009. Het Woonzorgdecreet bepaalt immers dat enkel erkende organisaties projecten mogen opstarten.

Het verwondert de spreker dat ziekenhuizen geen beroep kunnen doen op prefinanciering. Het argument dat het om te hoge bedragen gaat, klopt enerzijds maar is geen voldoende argument om de optie op voorhand uit te sluiten. Wat als zich over enkele jaren een vermogend partner aandient die zich bereid verklaart de prefinanciering op zich te nemen?

2. Antwoord van de minister

Minister *Jo Vandeurzen* benadrukt dat deze formule wordt ingevoerd op vraag van de sector. De opmerkingen over bijvoorbeeld de prijs van de projecten en de juridische implicaties zijn pertinent maar in wezen bedrijfseconomische afwegingen die niet in het Vlaams Parlement gemaakt hoeven te worden. Bovendien is het niet zo dat pps de enige formule wordt in de toekomst.

Dat dit ontwerp van decreet het resultaat is van lang overleg, bewijst het feit dat het dateert uit de vorige legislatuur en werd goedgekeurd door de toenmalige meerderheid. Het advies van de Raad van State dateert van voor de Vlaamse verkiezingen van 7 juni 2009.

Ten aanzien van zij die klagen over de duur van de procedure, wijst de minister erop dat VIPA, behalve in de ziekenhuissector, geen wachtlijst heeft. Daaruit volgt dat het op dit ogenblik niet nodig is voor prefinanciering te opteren.

De juridische situatie bij een overname verschilt niet van het huidige systeem. Wie een gesubsidieerd gebouw na minder dan 20 jaar wil overdragen, moet toestemming vragen. Van zodra de afschrijvingstermijn voorbij is, wijzigt de situatie en zijn de overheidsregels niet langer van toepassing.

Wanneer infrastructuur aangepast moet worden als gevolg van gewijzigde regelgeving, moet men nagaan wat daarover is afgesproken in het contract.

De opmerking van de Raad van State en de heer Crombez over de onduidelijke omschrijving van ‘exploitant’, is volgens de minister beantwoord door de omschrijving van ‘aanvrager’, die uitbesteding van de exploitatie uitsluit. Enkel wie exploiteert of aan de voorwaarden voldoet om te exploiteren, kan een aanvraag indienen.

De minister benadrukt dat de vraag om met pps van start te kunnen gaan wel degelijk leeft. Zonder te oordelen over de ontvankelijkheid van de aanvraag, haalt hij het voorbeeld aan van het Ziekenhuis Netwerk Antwerpen (ZNA).

Voor de proefprojecten wordt in de eerste plaats gedacht aan de ziekenhuissector, al is nog niet beslist om de proefprojecten tot die sector te beperken. De minister bekent eerder een koele minnaar van pps te zijn en daarom moet het effect op het terrein nagegaan worden aan de hand van objectief geselecteerde proefprojecten.

Het is in de eerste plaats de sector van de woonzorgcentra die vraagt naar prefinanciering. De subsidiebudgetten die vanuit de ziekenhuissector worden gevraagd, zijn dermate hoog dat prefinanciering volgens de minister niet evident zou zijn.

Dit ontwerp van decreet heeft geen gevolgen voor het besluit van 1 september 2006 tot regeling van de alternatieve investeringssubsidies verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden, die alternatieve investeringssubsidies invoert in de ziekenhuissector, de woonzorgcentra en de sector van personen met een handicap.

Ten slotte gaat de minister in op de vragen over de financiële gevolgen voor de gebruikers. Hij gaat ervan uit dat initiatiefnemers zelf inschatten welke formule de meest gunstige is. Hij is het in dat opzicht niet eens met mevrouw Van der Borghet die laat uitschijnen dat initiatiefnemers die beslissen VIPA-subsidies aan te vragen per definitie de verkeerde keuze maken.

3. Replik van de leden

Mevrouw *Vera Van der Borghet* beaamt dat dit initiatief aan het einde van de vorige regeerperiode is genomen maar voegt daaraan toe dat zij noch het voorontwerp van decreet noch de adviezen van SERV en Raad van State heeft kunnen inkijken. De minister mag er niet van uitgaan dat over dit ontwerp van decreet engagementen zijn aangegaan met haar fractie. Ze betreurt daarnaast dat de minister niet reageert op haar vraag waarom dit ontwerp van decreet niet is voorafgegaan door een onderzoek naar de meerwaarde van VIPA.

Mevrouw *Mia De Vits* pleit ervoor in het ontwerp van decreet duidelijk te schrijven dat de exploitatie niet mag worden uitbesteed.

Minister *Jo Vandeuren* antwoordt dat het ontwerp van decreet daarover reeds duidelijk is. Hij verwijst daarvoor naar de omschrijving van ‘aanvrager’.

De heer *John Crombez* verduidelijkt dat de opmerking van de Raad van State verwijst naar DBF-contracten. De vraag blijft wat precies bedoeld wordt met exploitatie. Volstaat

het de aanvrager in het contract te definiëren als ‘iemand die een vergunning heeft’? De situatie is wel anders voor het onderhoud in een DBFM-contract.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat DBFO-contracten (operate) uitgesloten zijn. In de memorie van toelichting wordt duidelijk gesteld dat geen sprake kan zijn van de uitbesteding van de exploitatie. Een en ander kan eventueel worden geëxpliciteerd in de uitvoeringsbesluiten.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen unaniem met 13 stemmen aangenomen.

Artikel 2

Artikel 2 wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen aangenomen.

Artikel 3

Artikel 3 wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 4

Artikel 4 wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 5

Artikel 5 wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 6

Artikel 6 wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 7

Artikel 7 wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 8

Mevrouw *Vera Van der Borcht* verwijst naar de toelichting bij dit artikel waarin staat dat prefinanciering geen recht geeft op een principieel akkoord of subsidies. Door de wachttijden kunnen niet alle aanvragen gehonoreerd worden waardoor de spreekster vreest dat een aantal initiatiefnemers een risico loopt. Ze vraagt welke garanties de minister kan bieden.

Mevrouw *Vera Jans* zegt dat dit artikel het mogelijk maakt dat voorzieningen binnen de sector van de ouderenzorg en de thuiszorg die een investering volledig financieren, zonder voor het project te beschikken over een principieel akkoord of een subsidiebelofte, later in aanmerking kunnen komen voor investeringssubsidies en de investeringswaarborg. De prefinanciering geeft evenwel geen garantie dat in een bepaald begrotingsjaar een principieel akkoord of een subsidiebelofte zal worden verkregen.

De spreekster denkt dat aanvragers desondanks zullen verwachten op termijn een principieel akkoord of subsidies te ontvangen. Ze vraagt de minister wat kan worden gedaan om de realiteit te laten stroken met hun verwachting.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat elke initiatiefnemer eerst een aanvraag indient bij VIPA. Pas als na een gunstig advies van de coördinatiecommissie wordt vastgesteld dat er onvoldoende middelen zijn, kan voor prefinanciering geopteerd worden. Omdat de administratieve procedure volledig is doorlopen, weet de initiatiefnemer dat financiering zal volgen in normale omstandigheden. Er is evenwel geen zekerheid over het begrotingsjaar waarin de middelen zullen worden uitgekeerd.

Artikel 8 wordt met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 9

Mevrouw *Vera Van der Borgh*t vindt het positief dat voortaan ook subsidies verleend kunnen worden voor de aankoop van infrastructuur. De verplichting om de infrastructuur te verbouwen vervalt.

Artikel 9 wordt met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 10

Mevrouw *Vera Van der Borgh*t gaat dieper in op de ongeoorloofde verwantschap wanneer aanvrager en eigenaar van de grond, twee verschillende personen zijn. Dit artikel wil volgens de memorie van toelichting vermijden dat de aanvrager een te hoge gebruiksvergoeding moet betalen voor de infrastructuur of dienstverlening.

Het kan niet de bedoeling zijn dat subsidies bestemd voor exploitatievennootschappen afgeleid worden naar patrimoniumvennootschappen, maar arbitraire regels die bepaalde verwantschappen onmogelijk maken, bieden geen oplossing. In plaats van bepaalde verwantschappen te verbieden moet de Vlaamse overheid controleren of marktconforme gebruiksvergoedingen betaald worden. Mevrouw *Vera Van der Borgh*t dient daartoe een amendement in. Indien haar amendement niet wordt goedgekeurd, zal haar fractie zich onthouden.

Door binnen de pps-formule verwantschap tussen de eigenaar van de grond of infrastructuur en de exploitant uit te sluiten zullen heel wat commerciële initiatieven geen beroep kunnen doen op pps, terwijl bepaalde verzuilde organisaties buiten schot blijven.

Ook voor Voka (Vlaams netwerk van ondernemingen) mag verwantschap tussen exploitatie- en patrimoniumvennootschap geen doorslaggevend argument zijn. Voor Voka is de belangrijkste voorwaarde dat de exploitatievennootschap een marktconforme vergoeding betaalt.

Amendement nr. 1 van mevrouw *Van der Borgh*t en de heer *Gysbrechts* strekt ertoe in de voorgestelde tekst de tweede en derde zin te vervangen door: “De Vlaamse Regering ontwerpt een controlesysteem dat moet waken over het marktconforme karakter van de gebruiksvergoedingen die de aanvrager betaalt voor het exploiteren van de infrastructuur en/of de geleverde prestaties.”.

Mevrouw *Patricia De Waele* vraagt hoe deze bepaling zal worden toegepast op autonome gemeentebedrijven.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat is gekozen voor een formule waarin de eventuele verwantschap tussen de exploitant van de voorziening en de eigenaar van de infrastructuur er niet toe mag leiden dat de eigenaar de gebruikersvergoeding kan bepalen. Het ontwerp van decreet bepaalt dat de Vlaamse Regering ‘ongeoorloofde verwantschap’ nader zal bepalen, wat niet eenvoudig zal zijn. Deze bepaling is ingevoerd omdat de voorziening

niet langer over zowel de rechten op de infrastructuur als op de gronden hoeft te beschikken.

Mevrouw *Vera Van der Borcht* vraagt uitdrukkelijk op basis van welke criteria (ongeoorloofde) verwantschap zal worden vastgelegd. Ze haalt het voorbeeld aan van een kloosterorde die een patrimoniumvennootschap opricht. Elk lid van die kloosterorde dat geen deel uitmaakt van de raad van bestuur van die patrimoniumvennootschap, kan wel zitting hebben in het bestuur van de vzw die het rusthuis exploiteert.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat ‘ongeoorloofde verwantschap’ gespecificeerd zal worden in de uitvoeringsbesluiten. Bedoeling is situaties te verhinderen waarin middelen op een kunstmatige manier worden verschoven. Een controlemechanisme invoeren zoals gevraagd in het amendement acht de minister operationeel onhaalbaar. Bovendien verduidelijkt het amendement nergens wat bedoeld wordt met “het marktconforme karakter van de gebruiksvergoedingen”.

De heer *Tom Dehaene* is er ook voorstander van na te gaan hoe de verschillende partners zich tot elkaar verhouden. De vzw-wetgeving bepaalt dat geen ongeoorloofde bedragen betaald mogen worden aan bestuurders. De praktijk wijst uit dat deze bepaling oncontroleerbaar is.

Mevrouw *Vera Van der Borcht* herhaalt haar vrees dat te arbitrair zal worden opgetreden.

Mevrouw *Mieke Vogels* wijst de heer Dehaene erop dat het niet gaat om een jaarlijkse vergoeding maar over de gebruiksvergoeding die wordt afgesproken bij het opstellen van het contract. Enkel bij het opstellen van het contract moet de overheid nagaan of de gebruiksvergoeding billijk is. De spreker suggereert deze taak toe te vertrouwen aan het Vlaams Kenniscentrum PPS.

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat de afspraak over de vergoeding jaarlijks gewijzigd kan worden.

Amendement nr. 1 wordt met 5 stemmen tegen 8 niet aangenomen.

Artikel 10 wordt met 8 stemmen tegen 4 bij 1 onthouding aangenomen.

Artikel 11

Artikel 11 wordt zonder opmerkingen met 10 stemmen bij 3 onthoudingen aangenomen.

Artikel 12

Artikel 12 wordt zonder opmerkingen met 11 stemmen bij 2 onthoudingen aangenomen.

IV. STEMMING OVER HET GEHEEL

Het ontwerp van decreet wordt met 8 stemmen tegen 1 bij 4 onthoudingen aangenomen.

De voorzitter,

Tom DEHAENE

De verslaggever,

Griet COPPÉ